

[Aksel Larsen.]

det er ikke rigtigt, som af mig hævded, at Bøytler har måttet tilbagebetale 12 000 kr., som han havde hævet for meget i forskud.

Hvis ministeren ikke selv ved det, så ved embedsmændene i justitsministeriet, at hovedrevisoratet og prisdirektoratet har resolveret, at Bøytler skal tilbagebetale 12 000 kr. At de justitsministerielle myndigheder så har smølet med sagen og endnu ikke *indkrævet* pengene — det var noget, jeg ikke vidste —, ændrer dog ikke den kendsgerning, at der er truffet beslutning om, at hr. Bøytler skal betale de 12 000 kr. tilbage, som han har fået for meget.

For det femtende: Ifølge justitsministeren ligger de anviste forskudsbeløb „under alle omstændigheder“ indenfor det beløb, som Bøytler ubestridt har kunnet beregne sig som vederlag for revisionsarbejdet. Ministeren *må* vide, at dette ikke er sandt.

Bøytler har i forskud ladet sig udbetale 70 000 kr. Der tilkommer ham „ubestridt“ 58 000 kr. Han har altså fået 12 000 kr. for meget, og hovedrevisoratet har med støtte i prisdirektoratets beregninger bestemt, at han skal betale dem tilbage. Af de 70 000 kr. er de 55 000 kr. konkret anvist ham til udbetaling af rigsadvokat Pihl eller efter ordre af rigsadvokaten. Derudover havde rigsadvokaten givet hr. Bøytler en almindelig fuldmagt til uden konkret anvisning efter behag at trække på de resterende 20 000 kr., som lå som man kalder det „deponeret“ hos firmaets sagfører, højesterets-sagfører Håse, så ofte hr. Bøytler måtte mene, han trængte til forskud.

For det sekstende: Justitsministeren mener ikke, det er så ekstraordinært at kræve depot, vel at mærke i crisesager, men siger, at „i værnemagersager er sådanne frivillige ordninger sjældnere forekommende“. Sjældnere forekommende — men dog ikke så usædvanligt! — det må jo være meningen med ministerens ord.

Må jeg bede ministeren nævne bare et par eksempler på, at man har forlangt depositum i værnemagersager. I retten har de afhørte embedsmænd fra rigsadvokaturen udtalt sig herom, og deres udtalelser er samstemmende. Hverken Erling Andrasen, Tyndeskov Petersen, Tage Christensen, hvem alle værnemagersager i rigsadvokaturen er passeret, Kirchheiner, Sinding eller Roepstorff, der fra november 1946 var leder af statsadvokaturen for værnemagersager, kender noget fortilfælde. Og dog har justitsministeren den dristighed at stå op og fortælle folketinget, at heller ikke i værne-

magersager er det så usædvanligt, at der kræves depositum!

Det kan ikke styrke tilliden til den del af den øverste anklagemyndighed, der hedder justitsministeriet, at justitsministerens redogørelse her i tinget var så fuld af åbenbare fejl, fortællelser, halve sandheder og hele urigtigheder. Det kan heller ikke styrke tilliden til rigsadvokaten, at justitsministerens advokatur for ham kun kan føres på den måde og ikke ved korrekt og sandfærdig omgang med kendsgerningerne.

Justitsministeren gjorde i sin forsvarstale flittigt brug af byrettens og landsrettens domspræmisser. Det er derfor nødvendigt, at jeg siger nogle ord om disse domstoles behandling af Børge Houmannsagen, og at jeg også beskæftiger mig med dommenes præmisser.

Begge instanser kommer, som af justitsministeren nævnt, til den slutning, at Børge Houmann ikke kan have været i god tro eller haft grund til at anse sine sigtelser mod anklagemyndigheden for sande. Hvordan har man båret sig ad for at nå til en sådan slutning?

Jeg skal nævne nogle eksempler på byrettens og landsrettens, skal vi sige, noget besynderlige fremgangsmåde og noget besynderlige vej til de for anklagemyndigheden så gunstige konklusioner.

Byretten siger i sine præmisser, at usaglige hensyn ikke kan have spillet ind ved rigsadvokatens antagelse af hr. Bøytler som revisor. Som „bevis“ anføres, at revisor Bøytler mente at kende omstændigheder fra besættelsestiden, som havde betydning under en værnemagersag mod W. T. K. Bag denne knappe formulering dækker sig skrønen om, at Bøytler allerede under besættelsestiden skulle have fået den opfattelse, at W. T. K. burde straffes for værnemageri, og at Bøytler dengang skulle have givet udtryk herfor i et skript og fjendtligt brev til ingeniør Thomsen.

Dette brev eksisterer i det såkaldte dossier fra centralkartoteket. Men besynderligt nok var hverken Bøytler eller Pihl ivrig efter at få det fremlagt i retten, og justitsministeriet vægrede sig — under professor Carsten Høegs protest — mod at fremlægge det. Retten gav justitsministeriet medhold, men brevet kom alligevel frem. Det viste sig at være et meget venskabeligt lille brev fra hr. Bøytler til T. K. Thomsen, ledsaget af et lige så elskværdigt svar fra denne. Brevet beviste med andre ord, at hr. Bøytler i 1944 absolut ikke anså W. T. K. for skyldig i værnemageri endsige strafbart værnemageri, og at han var ind-